

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 274/08-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. septembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Východoslovenské stavebné hmoty, a. s., T., zastúpenej advokátkou JUDr. F. B., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 2200/02 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Východoslovenské stavebné hmoty, a. s., o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júla 2008 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Východoslovenské stavebné hmoty, a. s., T. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 2200/02.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že právnenému predchodcovi sťažovateľky bolo 15. augusta 2002 doručené upovedomenie o začatí exekúcie č. k. EX 233/2002-7 z 12. augusta 2002, ktorým súdny exekútor informoval o začatí exekučného konania na podklade exekučného titulu, ktorým mal byť platobný rozkaz sp. zn. 53 Rob 1061/02 z 15. mája 2002 vydaný okresným súdom. Právny predchodca sťažovateľky doručil 19. augusta 2002 súdnemu exekútorovi námietky proti exekúcii, ktoré odôvodnil tým, že *„... platobný rozkaz, ktorý bol exekučným titulom nebol doručený osobe oprávnenej na preberanie zásielok určených do vlastných rúk a preto platobný rozkaz nemohol nadobudnúť právoplatnosť a stať sa vykonateľným“*.

Okresný súd uznesením č. k. Er 2200/02-48 zo 4. mája 2004 námietkam vyhovel, avšak oprávnený z predmetného exekučného titulu podal proti tomuto uzneseniu odvolanie, na základe ktorého okresný súd uznesením č. k. 37 Er 2200/02-60 z 30. júna 2004 námietky proti exekúcii zamietol. Po nadobudnutí právoplatnosti tohto uznesenia došlo 23. júla 2004 k odpísaniu exekvovaných prostriedkov z účtu sťažovateľky v prospech účtu súdneho exekútora.

Sťažovateľka 9. augusta 2004 požiadala generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) o podanie mimoriadneho dovolania proti uzneseniu okresného súdu, ktorým námietky proti exekúcii zamietol. Generálny prokurátor doručil 24. mája 2005 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) mimoriadne dovolanie, na základe ktorého najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1 M Cdo 8/2005 z 31. januára 2006 napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia napadnutého rozhodnutia bol záver najvyššieho súdu o nedoručení predmetného platobného rozkazu spôsobom predpísaným podľa § 48 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov.

Rozsudok najvyššieho súdu nadobudol právoplatnosť 24. februára 2006. Podľa tvrdenia sťažovateľky okresný súd napriek záverom najvyššieho súdu „*nevykonan vo veci žiaden úkon*“. Preto sťažovateľka podala 21. decembra 2007 predsedovi okresného súdu sťažnosť na postup súdu z dôvodu porušenia práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Predseda okresného súdu v odpovedi z 8. januára 2008 konštatoval nedôvodnosť sťažnosti, pretože predmetné exekučné konanie skončilo vymožením pohľadávky 27. júla 2004, jej príslušenstva a trov exekúcie; súdny exekútor vrátil poverenie na vykonanie exekúcie okresnému súdu 29. júla 2004.

Sťažovateľka v súvislosti so svojou sťažnosťou ústavnému súdu ďalej uvádza:

„Vyššie uvedenými prostriedkami sťažovateľ vyčerpал všetky možnosti na ochranu svojich základných práv, a preto je nútený obrátiť sa na Ústavný súd SR cestou tejto sťažnosti.

Sťažovateľ má za to , že postupom Okresného súdu Košice II v konaní č 37er2200/02 došlo k porušeniu jeho ústavného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručenom , čl.48 ods.2 Ústavy SR. Porušenie základného práva zaručeného Ústavou SR vidí sťažovateľ v tom , že Okresný súd Košice II v konaní č. 37Er2200/02 nepostupoval v súlade so závermi rozsudku Najvyššieho súdu SR č. 1 MCdo8/2005, čím dochádza k zbytočným prietahom. ...

Napriek záverom rozsudku Najvyššieho súdu Okresný súd Košice II nevykonan vo veci žiaden úkon. Sťažovateľ v domnení prietahov v konaní Okresného súdu Košice II č. 37 Er2200/02 podal v súlade s § 62 zákona č. 757/2004 dňa 21. 12. 2007 sťažnosť predsedovi Okresného súdu Košice II na postup súdu v konaní č. 37 Er2200/02 z dôvodu porušenia svojho práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Predseda Okresného súdu Košice II vo vyjadrení k sťažnosti z 8. 1. 2008 uviedol, že sťažnosť poškodeného je nedôvodná, keďže súdny exekútor Mgr. E. B. vrátil Okresnému súdu Košice II dňa 29. 7. 2004 poverenie na vykonanie exekúcie , pretože exekučné konanie sa skončilo vymožením pohľadávky. ...

S ohľadom na závažnosť porušenia práv sťažovateľa, náklady sťažovateľa vynaložené v priebehu konania Okresného súdu Košice II č. 37 Er2200/02 a tiež bezprecedentné nerešpektovanie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR Okresným súdom

Košice II, vzbudzujúcim právnou neistotu sťažovateľa, žiada sťažovateľ finančné zadostučinenie vo výške 100.000,- Sk (slovom jedenstotisíc korún), ktoré je podľa názoru sťažovateľa primerané závažnosti predmetu konania. ...

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd SR svojím nálezom rozhodol takto:

1. Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod spisovou značkou č. k. 37 Er2200/02 porušil právo spoločnosti Východoslovenské stavebné hmoty a.s. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručenom čl.48 ods. 2 Ústavy SR.

2. Okresnému súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. Značkou 37 Er 2200/02 prikazuje konať tak , aby vec bola čo najrýchlejšie meritórne rozhodnutá.

3. Sťažovateľovi priznáva finančné zadostučinenie v sume 100.000,- Sk a trovy právneho zastúpenia. “

II.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 13 dohovoru postupom okresného súdu vedeným pod sp. zn. 37 Er 2200/02 z dôvodu, že okresný súd nepostupoval

v súlade so závermi rozsudku najvyššieho súdu, ktorý „... rozsudkom č. 1 M Cdo 8/2005 zo dňa 31. 1. 2006, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 24. 2. 2006 , zrušil uznesenie Okresného súdu Košice II č. 37 Er 2200/02-60 a vrátil vec Okresnému súdu Košice II na ďalšie konanie z dôvodu, že exekučný titul (platobný rozkaz č. 53 Rob 1061/02, vydaný Okresným súdom Košice II dňa 15. 5. 2002) nebol doručený v súlade s § 48 ods. 1 OSP a preto ho nebolo možné považovať za doručený do vlastných rúk žalobcu. V závere svojho rozhodnutia Najvyšší súd zároveň zaviazal Okresný súd Košice II, aby v novom rozhodnutí rozhodol aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania.“

Ústavný súd pri posudzovaní sťažnosti sťažovateľky vychádzal z toho, aké sú reálne možnosti okresného súdu spravovať sa „príkazom“ najvyššieho súdu z hľadiska ďalšieho konania vzhľadom na to, že exekučné konanie skončilo vymožením pohľadávky 27. júla 2004 a súdny exekútor vrátil poverenie na vykonanie exekúcie okresnému súdu 29. júla 2004. Rozhodnutie najvyššieho súdu je z 31. januára 2006, t. j. bolo vydané v čase, keď už exekučné konanie bolo skončené.

V súlade s uplatňovaním zásady zákazu navrátenia do predošlého stavu v exekúcii vyplývajúcej z § 61 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) ústavný súd dospel k záveru, že skutočnosti, ktoré sťažovateľka uviedla vo svojej sťažnosti, nesignalizujú, že by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie bolo reálne možné vysloviť porušenie označených práv sťažovateľky.

Podľa názoru ústavného súdu takéto rozhodnutie najvyššieho súdu nemohlo zmeniť zákonný dôsledok právnej skutočnosti vymoženia pohľadávky, a síce skončenia exekučného konania (§ 61 Exekučného poriadku).

Vzhľadom na uvedené napriek právnemu názoru vyslovenému najvyšším súdom okresný súd nemal zákonnú možnosť naplniť tento právny záver najvyššieho súdu v čase, keď už exekučné konanie bolo skončené.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade okresného súdu v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd v čase podania sťažnosti ústavnému súdu (4. júla 2008) už nemohol porušovať sťažovateľkou označené práva, keďže v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu bolo konanie okresného súdu skončené.

Tento stav viedol ústavný súd so zreteľom na podstatu a účel označených práv k záveru, že sťažnosť podaná proti okresnému súdu je zjavne neopodstatnená, preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní z tohto dôvodu odmietol (podobne napr. IV. ÚS 219/03, II. ÚS 1/05, II. ÚS 24/06) podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. septembra 2008